

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Dovolání opřenému o dovolací důvod § 503 č. 4 c. ř. s. nelze přiznati oprávnění a stačí odkázati na správné důvody napadeného rozsudku, které nebyly vývody dovolání vyvráceny. Při právním posouzení jest vycházeti ze zjištění rozsudkových, a vychází-li se ze zjištění těch, jest dáti za pravdu odvolacímu soudu, že by tu mohlo jíti jen o případ § 1315 obč. zák. a že na tento případ se nehodí ustanovení §§ 1301, 1313a, 1014, 1017 a 1018 obč. zák. dovolatelem uváděných, neboť bylo zjištěno, že žalovaný nevykonával přihlášky svých zaměstnanců k pensijnímu pojištění osobně, nýbrž užíval k opatření těchto záležitostí lesního rady Ervína R-a, který, jak bylo zjištěno, nebyl osobou neschopnou k tomuto úkolu a nad nímž žalovaný konal i řádný dozor. Žalobce, čině za zanedbání a nesprávné hlášení k pensijnímu pojištění odpovědným žalovaného osobně, netvrdil, tím méně pak prokázal nezdatnost lesního rady R-a k tomuto úkonu. Předpisu § 1313a obč. zák. nelze v tomto případě proto použiti, poněvadž případné plnění, k němuž byl žalovaný žalobci podle služební smlouvy povinen, bylo smlouvou mezi spornými stranami vyloučeno. Rozhodnutí nejvyššího soudu čís. 6711 a 5804, na něž dovolatel se odvolává, nedopadají na tento případ, řešíce jinou otázku. Správně pro nedostatek podmínek § 1315 obč. zák. nebylo žalobě vyhověno.

Čís. 13655.

Byla-li obuv vesměs zhotovena z kůže dodané objednatelem a podle smlouvy vyráběl zhotovitel výlučně obuv pro objednatele a nesměl pro nikoho jiného obuv zhotoviti, takže neměl smluvního práva s vyrobenou obuví libovolně nakládati a ji svým jménem ve své živnosti zcizovati, nenastala ve vlastnictví objednatele k dodané kůži jejím spracováním změna, byly i výrobky zhotovené z ní od původu jeho vlastnictvím a nebylo potřebí k nabytí vlastnictví ještě odevzdání.

(Rozh. ze dne 15. června 1934, Rv I 1195/34.)

Žalované bance byla povolena k vydobytí peněžité pohledávky exekuce proti Josefu U-ovi na 40 stop hnědé telecí kůže a na 23 pánských polobotek. Žalující firma domáhala se nepřípustnosti exekuce, tvrdíc k zabaveným věcem vlastnické právo. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Dovolatelka vytýká dovolacím důvodem §u 503 čís. 4 c. ř. s. odvolacímu soudu nesprávnost názoru, že k opodstatnění vylučovací žaloby podle § 37 ex. ř. stačí tvrzení žalobce, že mu k zabaveným předmětům přísluší vlastnické právo, aniž by potřeboval tvrditi a prokazovati odevzdání. Žalující strana však tvrdila, že dodává vlastní kůže Josefu

U-ovi, by podle smlouvy s ní uzavřené pro ni vyráběl obuv. Že dodávaná kůže jest vlastnictvím žalující strany, žalovaná strana nepopřela, namítuvši jen, že vlastnictví specifikací zaniklo, poněvadž prý k výrobě obuvi bylo použito mimo kůže i jiných předmětů. Není tedy vlastnictví žalující strany k dodané kůži v původním stavu sporné a vztahuje se proto názor odvolacího soudu, že není třeba odevzdání, jen na zabavení obuvi vyrobené z oné kůže. Napadený názor odvolacího soudu jest správný, neboť ustanovení §§ 414 a 415 obč. zák. vztahuje se jen na případ, kde cizí věci byly bez svolení vlastníka spracovány nebo sloučeny. Stalo-li se tak se souhlasem vlastníka, řídí se účinky spracování nebo sloučení smlouvou mezi vlastníkem a spracovatelem. Jest zjištěno, že zabavená obuv jest vesměs zhotovena z kůže dodané žalující stranou, a že podle smlouvy vyráběl Josef U. výlučně obuv pro žalující stranu a že nesměl pro nikoho jiného obuv zhotovovati. Neměl tedy smluvního práva s vyrobenou obuví libovolně nakládati a ji svým jménem ve své živnosti zcizovati, z čehož plyne, že ve vlastnictví dodané kůže nenastala jejím spracováním žádná změna, že tudíž i zhotovené z ní výrobky byly zhotoveny v mezích vlastnictví žalující strany, byly od původu jejím vlastnictvím a nebylo potřebí k nabytí vlastnictví ještě odevzdání (§ 425 obč. zák.).

Poukazuje-li dovolatelka k dotvrzení svého mylného právního názoru na rozhodnutí čís. 6360 Gl. U. přehlíží, že tam šlo o zcela jinou skutkovou podstatu, an tam zhotovovatel štětců z koňských žíní prodaných mu na úvěr s výhradou vlastnictví, vyráběl štětce pro svou živnost a v ní je prodával.

Čís. 13656.

Nárok vymáhajícího věřitele, by mu dlužník vydal směnku, nezanikl tím, že dlužník zatím získal na základě této směnky pravoplatný směnečný platební příkaz proti vymáhajícímu věřiteli.

(Rozh. ze dne 15. června 1934, Rv I 1216/34.)

Žalobkyně byla uznána pravoplatně povinnou, vydati žalovaným směnky. Žalobou, o niž tu jde, domáhala se žalobkyně nepřipustnosti exekuce vedené žalovanými k vydobytí nároku na vydání smének. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Rozsudkem nejvyššího soudu ze dne 10. prosince 1932, který je exekčním titulem, bylo žalobkyni uloženo, aby žalovaným vydala mezi jiným také pět smének — znějících celkem na 10.273 Kč, bez jakéhokoli protiplnění a bez jakékoli další náhrady. Žalobkyně neprávem dovozuje, že tato její povinnost zanikla tím, že zatím získala pravoplatný směnečný platební příkaz na základě těchto smének proti dnešním žalovaným, takže prý se zřetelem k právní a hospodářské povaze smének jako cených papírů znějících na řad, nemůže býti nucena k jejich vydání před